

РЕШЕНИЕ

№ 26510

гр. София, 09.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав,
в публично заседание на 05.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **10432** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 10, ал. 5 от Закона за семейни помощи за деца (ЗСПД).

Образувано е по жалба на Н. А. Ш., гражданка на С., с предоставен хуманитарен статут в Република България, лично и като законен представител на малолетния А. М. Ал Д.-ЛНЧ-[ЕГН], подадена чрез процесуален представител адв. С. М., срещу Заповед № ЗСПД/Д-С-СК/5458 от 01.10.2024г. на директора на Дирекция "Социално подпомагане"-С., с която ѝ е отказано отпускане на еднократна месечна помощ за дете.

В жалбата е изложено становище за незаконосъобразност на оспорената заповед поради противоречието ѝ с материалния закон. Посочено е, съгласно разпоредбата на чл.32, ал.2 от ЗУБ, чужденец с предоставен хуманитарен статут има правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиваване в Република България, като в този смисъл жалбоподателката и нейното дете притежават статут, равносilen на статут на постоянно пребиваващи в страната чужденци. Твърди се, че основанието за отказ – чл. 3, т. 5 от ЗСПД противоречи на нормите на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. и Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13.12.2011 г., които са с директен ефект по отношение на Република България, като държавата е обвързана по отношение на резултата, който следва да бъде постигнат. Иска се отмяна на процесната заповед.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв.Ж. с пълномощно по

делото.

Ответникът – директорът на Дирекция "Социално подпомагане"-С., не се явява и не се представлява. Изразява становище за неоснователност на жалбата в писмени бележки. Софийска градска прокуратура, редовно уведомена за възможността за встъпване в настоящото производство, не изпраща представител и не взема становище по жалбата. Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 18.09.2024 г. жалбоподателката Н. А. Ш. е подала до директора на Дирекция "Социално подпомагане"-С. заявление-декларация за отпускане на месечни помощи за отглеждане на дете до завършване на средно образование, но не повече от 20-годишна възраст по чл. 7 ЗСПД, в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетния А. М. Ал Д.. Заявителката е декларирала, че както тя, така и отглежданото със съпруга ѝ дете, са сирийски граждани - ученик в редовна форма на обучение. Приложена е издадена от общопрактикуващия лекар служебна бележка, удостоверяваща, че на детето А. М. Ал Д. са извършени всички задължителни имунизации и профилактични прегледи.

На 01.10.2024г. е издадена обжалваната заповед, с която директорът на Дирекция "Социално подпомагане"-С. е отказал на заявителя отпускане на помощта по чл. 7, ал. 1, вр. чл. 3, т. 3 и т. 5 от ЗСПД, като е мотивирал акта си с това, че детето не е български гражданин и Република България не е страна в международен договор за двустранно сътрудничество със С..

На 07.10.2024г. процесната заповедта е връчена лично на заявителя, която го е обжалвала с жалба, подадена директно до съда на 16.10.2024г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна. Съображенията за това са следните:

Заповедта е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 10, ал. 4 ЗСПД, според който семейните помощи за деца се отпускат със заповед на директора на дирекция "Социално подпомагане" или упълномощено от него лице.

Оспореният акт е издаден в законоустановената писмена форма и съдържа всички изискуеми съгласно чл. 59, ал. 2 АПК реквизити, в т. ч. фактическите и правни основания за отказа, чрез посочване на правнорелевантните факти, предвидени в хипотезата на чл. 10, ал. 5 ЗСПД. Не се констатира нарушение на административнопроизводствените правила.

По отношение на материалната законосъобразност на акта:

От приложените по делото доказателства е видно и не спори между страните, че жалбоподателката и малолетното ѝ дете са със сирийско гражданство и предоставен хуманитарен статут, за което са им издадени и съответните лични документи, копия от които са приложени по делото.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин. Разпоредбата на чл. 32, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) предвижда, че чужденец с предоставен хуманитарен статут има правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиваване в Република България.

Цитираните разпоредби в контекста на събраните доказателства сочат, че лицата с

предоставен хуманитарен статут могат да се ползват от правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиваване на територията на страната, поради което и с оглед чл. 26, ал. 1 от Конституцията на Република България и чл. 3, ал. 1 ЗЧРБ чужденците, които пребивават в страната, имат всички права и задължения според Конституцията, българските закони и ратифицираните международни договори, с изключение на тези, за които се изисква българско гражданство. От друга страна, разпоредбата на чл. 3, т. 5 ЗСПД сочи ограничение относно лицата, които имат право на семейни помощи, в случая - бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Поставя се въпроса доколко цитираната разпоредба на чл. 3, т. 5 ЗСПД съответства на норми от общностното право, които уреждат равни права и достъп до социални помощи на чужденци с предоставен хуманитарен статут.

Съгласно чл. 28 § 1 на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила /Директива 2004/83/ЕО/, държавите членки полагат грижи получилият статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила да получават в държавата членка, която им е предоставила статута, необходимото социално подпомагане, равностойно на предвиденото за гражданите на тази държава-членка.

По силата на чл. 29, параграф 1 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 г. относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила /Директива 2011/95/ЕС/, държавите-членки гарантират на лицата, на които е предоставена международна закрила, получаването в държавата-членка, която им е предоставила такава закрила, на необходимите социални грижи, както е предвидено за гражданите им. Параграф 2 от разпоредбата предвижда, че органите могат да ограничат социалните помощи до основните обезщетения, които се предоставят на същото равнище и при същите условия, както за гражданите им. Действително възможността за рестрикции във връзка с равното третиране при социалните помощи се отнася до лицата, на които е предоставена субсидиарна закрила, но не се установява Република България да е заявила подобна дерогация на правилото по § 1 от чл. 29 от Директивата. Предвидената в параграф 2 от същия член дерогация трябва да се тълкува стриктно (вж. по аналогия Решение от 4 март 2010 г. по дело С., С-578/08, т. 43, Решение от 24 април 2012 г. по дело Servet K., С-571/10, т. 86). В последното цитирано решение Съдът изрично отбелязва, че орган на публична власт на национално, регионално или местно равнище може да се позове на дерогацията, само ако компетентните за прилагането на тази директива органи в съответната държава членка ясно са изявили волята си да се възползват от тази дерогация на принципа на равно третиране.

В т. 45 от Преамбюла на Директива 2011/95/ЕС е прието, че с цел да се избегнат социални трудности, е уместно на лицата, на които е предоставена международна закрила, да се осигури адекватна социална помощ и средства за издръжка, без

дискриминация в контекста на социалното подпомагане. По отношение на социалното подпомагане, условията и редът за предоставяне на основни обезщетения на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, същите следва да се определят от националното право. Възможността за ограничаване на това подпомагане до основните обезщетения трябва да се разбира в смисъл, че обхваща най-малко минимален гарантиран доход за съответното лице, помощи в случай на заболяване или бременност и семейни помощи за деца, доколкото такива обезщетения се предоставят на гражданите съгласно националното право.

Няма съмнение, че предоставянето на семейните помощи за деца следва да се разглежда именно като средство за осигуряване на гарантиран минимален доход, както е посочено и в т. 45 от преамбюла на Директива 2011/95/ЕС. Ето защо тълкуване и прилагане на чл. 3 ЗСПД, според което чуждите граждани с предоставен хуманитарен статут, пребиваващи и отглеждащи децата си на територията на Република България, не разполагат със същите права за социално подпомагане като тези на българските граждани, вследствие на което те не могат да получават семейни помощи за деца извън хипотезата на чл. 3, т. 3 и т. 5 ЗСПД, противоречи на чл. 32, ал. 1 ЗУБ и на Директива 2011/95/ЕС, и не съответства на целта на закона.

Въведеното от законодателя ограничение в разпоредбата на чл. 3, т. 5 ЗСПД не следва да се прилага и по силата на чл. 27, т. 3 от Конвенцията на ООН за правата на детето, според който държавите страни по Конвенцията, в съответствие с националните условия и в рамките на своите възможности, предприемат необходимите мерки с цел да подпомагат родителите и другите лица, отговорни за детето, да осъществяват това право и в случай на нужда предоставят материална помощ и програми за подпомагане, особено по отношение на изхранването, облеклото и жилището. Конвенцията е ратифицирана с решение на Великото народно събрание, в сила за страната ни от 03.07.1991 г. и съгласно чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България, международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила, са част от вътрешното право на страната, като имат предимство пред нормите на вътрешното законодателство, които им противоречат.

Налага се краен извод за незаконосъобразност на постановеният отказ за отпускане на желаната помощ, поради което оспореният акт следва да бъде отменен, а преписката следва да бъде изпратена на административния орган за ново произнасяне по заявлението на Н. А. Ш. за отпускане на месечна помощ по чл. 7, ал. 1 ЗСПД, при съобразяване на дадените в настоящото решение указания.

При този изход на спора, предвид представения по делото договор за правна защита и съдействие, според който процесуалното представителство се осъществява безплатно на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, на адв. С. М. следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв. съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, както и 10.00лв.-платена държавна такса.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ и чл. 173, ал. 2 АПК, Административен съд - София-град, III отделение, 57-ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № ЗСПД/Д-С-СК/5458 от 01.10.2024г. на директора на Дирекция "Социално подпомагане"-С., с която на Н. А. Ш. е отказано отпускането на месечна

целева помощ за малолетното дете А. М. Ал Д..

ИЗПРАЩА преписката на директора на Дирекция "Социално подпомагане"- С. за ново произнасяне при съобразяване с мотивите, изложени в настоящото решение.

ОСЪЖДА Дирекция „Социално подпомагане“ – С. да заплати на адв.С. М. сумата от 1000 лв. (хиляда лева), представляваща адвокатско възнаграждение и 10.00лв.-платена държавна такса.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 10, ал. 6 от Закона за семейни помощи за деца.

Съдия: